

Sygn. akt XI W 2734/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk, Karolina Szczęsna

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22 września 2016 roku, 18 października 2016 roku, 22 listopada 2016 roku, 20 grudnia 2016 roku, 1 lutego 2017 roku w W.

sprawy **Z. K.**

syna B. i L. z domu Ś.

urodzonego dnia (...) w G.

obwinionego o to, że:

1) w dniu 14 kwietnia 2016 r. około godziny 13:20 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...) zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

2) w tym samym czasie i miejscu co w pkt. 1, wbrew obowiązkowi odmówił podania danych dotyczących zawodu, zatrudnienia legitymującemu mu policjantowi,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

3) w dniu 22 kwietnia 2016 r. około godziny 10:40 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...) zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

4) w dniu 26 kwietnia 2016 r. około godziny 12:05 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...) zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

5) w tym samym czasie i miejscu co w pkt. 4 kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...) świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego nie wyznaczonym,

tj. o wykroczenie z art. 54 kw w zw. z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r.,

6) w dniu 20 maja 2016 r. około godziny 12:25 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...) zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

7) w tym samym czasie i miejscu co w pkt. 6, wbrew obowiązkowi odmówił podania danych dotyczących zawodu, zatrudnienia legitymującemu mu policjantowi,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw,

I. obwinionego **Z. K.** uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 2734/16

UZASADNIENIE

Z. K. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 14 kwietnia 2016 r. około godziny 13:20 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15, to jest o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

2. w tym samym czasie i miejscu, co w pkt 1, wbrew obowiązkowi odmówił podania danych dotyczących zawodu, zatrudnienia legitymującemu mu policjantowi, to jest o wykroczenie z art. 65 § 2 kw;

3. w dniu 22 kwietnia 2016 r. około godziny 10:40 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15, to jest o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

4. w dniu 26 kwietnia 2016 r. około godziny 12:05 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15, to jest wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

5. w tym samym czasie i miejscu, co w pkt 4, kierując samochodem marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...), świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego nie wyznaczonym, to jest o wykroczenie z art. 54 kw w zw. z art. § 1 uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r.;

6. w dniu 20 maja 2016 r. około godziny 12:25 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kierując samochodem marki M. (...) o nr. rejestracyjnym (...), zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek D-15, to jest o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

7. w tym samym czasie i miejscu, co w pkt 6, wbrew obowiązkowi odmówił danych dotyczących zawodu, zatrudnienia legitymującemu mu policjantowi, to jest o wykroczenie z artykułu 65 § 2 kw.

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2016 roku około godziny 13:20 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. Z. K. kierował swoim pojazdem taxi marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), po czym zatrzymał pojazd za przejściem dla pieszych w odległości większej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy. Miejsce to nie jest postojem taxi. Wówczas do kierującego podszedł patrol Policji w osobach st. post. Ł. T. oraz sierż. G. S. i podjął interwencję, zarzucając, że zaparkował pojazd w miejscu zabronionym. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty i podając żądane dane osobowo-poznawcze.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w dniu 22 kwietnia 2016 roku około godziny 10:40 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C., kiedy to Z. K. zatrzymał swój samochód taxi marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych w odległości większej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy. Także wtedy do kierującego podszedł patrol Policji w osobach st. post. I. S. wraz z post. W. A. i podjął interwencję, zarzucając kierującemu zatrzymanie pojazdu w odległości mniejszej niż 15 od znaku D-15. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty.

W dniu 26 kwietnia 2016 roku około godziny 12:05 na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. Z. K. kierował swoim samochodem taxi marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), po czym zatrzymał pojazd za przejściem dla pieszych w odległości większej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy, poza miejscem wyznaczonym na postój TAXI, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na klienta.

W dniu 20 maja 2016 roku około godziny 12:25 w tym samym miejscu jak wyżej, Z. K. dokonał zatrzymania swojego samochodu taxi marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wobec tego podszedł do kierującego patrol Policji w osobach st. post. Ł. T. oraz sierż. szt. M. S., analogicznie jak uprzednio zarzucając mu zatrzymanie samochodu w odległości mniejszej niż 15 m od tabliczki przystankowej. Kierujący na prośbę funkcjonariuszy okazał stosowne dokumenty oraz udzielił informacji, co do żądanych danych osobowo-poznawczych.

W każdej wskazanej sytuacji funkcjonariusze Policji nie dokonali stosownych pomiarów odległości pojazdu obwinionego od znaku D-15.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 49, zapis audiowizualny rozprawy k. 52), częściowo zeznań świadka Ł. T. (k. 6; k. 5, zapis audiowizualny rozprawy k. 52), częściowo zeznań świadka I. S. (k. 9; k. 50, zapis audiowizualny rozprawy k. 52), częściowo zeznań świadka G. S. (k. 12; k. 50, zapis audiowizualny rozprawy k. 52), notatek urzędowych (k. 1 – 4), projektu stałej organizacji ruchu (k. 62 – 64), pisma z PKP (k. 75), pisma Komisariatu Kolejowego Policji (k. 77).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Twierdził, że nie ma planu organizacji ruchu na Dworcu C., zaś znaki tam ustawione stoją nielegalnie. Jak wynika z relacji obwinionego próbował on ustalić do kogo należy teren, wobec czego pisał do ZDM, który to poinformował, że na plan organizacji ruchu, nie ma znaków drogowych. Wspomniał również, że w innej sprawie Sąd zwracał się do PKP oraz Centrum Handlowego (...), jednakże żaden z tych podmiotów nie przyznawał się do zarządzania terenem, wobec czego zdaniem obwinionego teren ten jest niczyj. W ocenie obwinionego oznakowanie tego terenu często zmienia się, zaś zarządzający robi to po to, aby karać kierowców. Co do kwestii oczekiwania na klienta, obwiniony powołał się na przepisy, że taksówkarz może oczekiwać na pasażera w miejscu innym niż do tego wyznaczone, nie musi być to na postoju taxi, może się umówić z klientem w określonym miejscu. Obwiniony wyjaśnił, że w obrębie Dworca PKP W. C. znajdują się miejsca wyznaczone na postój taksówek, są one jednak zarezerwowane wyłącznie dla korporacji: (...), (...) oraz (...), brak jest zaś miejsc dla taksówek niezrzeszonych. W zakresie zarzutu niepodania danych, co do wykonywanego zawodu, obwiniony wyjaśnił, że mówił, że jest taksówkarzem, poza tym sytuacja, w której się znajdował w trakcie interwencji w sposób nie budzący wątpliwości wskazywała na zawód, jaki wykonuje. Obwiniony potwierdził, że w oznaczonych dniach przebywał i parkował pojazd w określonym miejscu.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniach 14 kwietnia 2016 roku około godziny 13:20, 22 kwietnia 2016 roku około godziny 10:40, 26 kwietnia 2016 roku około godziny 12:05 oraz 20 maja 2016 roku około godz. 12:25 w W. na pętli autobusowej (...) Dworca PKP W. C. Z. K. zatrzymał swój pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych, poza miejscem wyznaczonym dla TAXI. Fakty te znajdują potwierdzenie w całym zebranym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Nie podważał tego również sam obwiniony. Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w całości. Znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz dokumentach. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego są spójne oraz logiczne, zaś przedstawione przez obwinionego okoliczności zgodne są z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd uznał zeznania świadka Ł. T. za wiarygodne częściowo, to jest, co do tego, że obwiniony rzeczywiście zatrzymał pojazd w czasie i miejscu o jakich mowa we wniosku o ukaranie. Jak wspomniano powyżej, była to okoliczność niekwestionowana. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka również, co do organizacji ruchu na pętli autobusowej Dworca PKP W. C. oraz co do miejsc postoju pojazdów taxi. W pozostałym zakresie Sąd nie przyjął zeznań świadka za podstawę ustaleń stanu faktycznego z uwagi na to, że nie znajdują one potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd również zeznania świadka I. S. uznał za wiarygodne częściowo. Należy zauważyć, że świadek zeznał, iż obwiniony podczas interwencji legitymował się żądanymi dokumentami oraz podawał dane osobowo – poznawcze, a tylko nie podpisywał wezwań i ich nie przyjmował. Zeznania te znajdują potwierdzenie w innych uznanych za wiarygodne dowodach zebranych w sprawie. Potwierdzają one również stanowisko samego obwinionego. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, bowiem jak wynika z innych dowodów, relacja ta nie znajduje pokrycia w rzeczywistości.

W ocenie Sądu, na częściowe uwzględnienie zasługują również zeznania świadka G. S.. Odnośnie zarzutu o niepodanie danych osobowo – poznawczych świadek wskazał bowiem, że obwiniony podawał swoje dane osobowe, przedstawiał dokumenty, zaś co do miejsca zatrudnienia obwinionego, świadek z uwagi na okoliczności sytuacji nie pytał o to obwinionego, założył bowiem, że ten jest taksówkarzem. Zeznania w tej części w ocenie Sądu zasługują na pełne uwzględnienie, znajdują bowiem potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach zebranych w sprawie. Co do zarzutu oczekiwania przez obwinionego pojazdem taxi w miejscu niewyznaczonym, świadek zeznał, że kierowcy taxi zobowiązani są do parkowania w miejscach do tego wyznaczonych i niezabronionych dla nich. I tu Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, znajdują bowiem potwierdzenie w przepisach prawa, które Sąd zna i stosuje, oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, wobec braku potwierdzenia ich w zebranym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Sąd poza osobowymi źródłami dowodowymi dał wiarę pozostałym dokumentom ujawnionym w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-4, k. 17), wyroku w sprawie XI W 96/14 tut. Sądu (k. 23), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 31), danych z KRK (k. 42-44), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 45-46), wyroku w sprawie XI W 8425/15 (k. 48), pisma z PKP (k. 58), pisma z ZTM (k. 59), pisma (...) S.A.” (k. 60), pisma PKP (K. 61), projektu stałej organizacji ruchu (k. 62), pisma PKP (k. 63), projektu stałej organizacji ruchu (k. 64), pisma PKP (k. 75), pisma Komisariatu Kolejowego Policji (k. 77). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Obwinionemu zarzucono popełnienie czynów z art. 97 kw. Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenie podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt 9 w/w ustawy zabrania się zatrzymywania

pojazdu w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką - na całej jej długości.

Obwinionemu zarzucono też popełnienie wykroczenia z art. 54 kw w zw. z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. Zgodnie z art. 54 kw, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. W tym miejscu należy zauważyć, że oskarżyciel publiczny dokonując kwalifikacji prawnej zarzucanego obwinionemu czynu, błędnie wskazał przepisy porządkowe jako miałyby naruszyć obwiniony. To bowiem § 1 załącznika nr 1 do Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami, a nie § 1 ww. Uchwały, określa miejsca oczekiwania na pasażera, w których taksówka, w zależności od okoliczności, powinna lub może się znajdować. Zgodnie z § 1 pkt 1 wspomnianego załącznika, taksówki mogą oczekiwać na pasażerów w miejscach do tego przeznaczonych, które są ograniczone znakami określającymi początek i koniec postoju TAXI. Jeżeli nie jest to zabronione przepisami o ruchu drogowym, taksówki mogą być zatrzymane i zajęte poza postojem, a także mogą oczekiwać na pasażera w miejscu wskazanym przez zamawiającego (§ 1 pkt 4 załącznika).

Obwinionemu zarzucono też popełnienie dwóch czynów z art. 65 § 2 kw. Wykroczenie popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności wymienionych w art. 65 § 1 kw, co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania, podlega karze grzywny. Obowiązek ten powstaje w momencie, gdy przedstawiciel organu czy uprawnionej instytucji zażąda potwierdzenia tożsamości w sposób zgodny z przepisami.

Sąd, dokonując analizy całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie doszedł do przekonania, iż nie pozwala on na przypisanie obwinionemu winy w zakresie postawionych mu zarzutów.

W związku z czynami opisanymi w punkcie 1, 3, 4 i 6 wyroku Sąd, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, doszedł do wniosku, że obwiniony nie wypełnił swoim zachowaniem znamion wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Przeprowadzone w sprawie pomiary odległości (przedstawione w dokumentach – k.77 i k. 80, które Sąd na rozprawie ujawnił w trybie art. 76 § 1 kpw) pomiędzy miejscem, w którym obwiniony zatrzymał swój pojazd a znakiem D-15 oznaczającym przystanek autobusowy, w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, że obwiniony zatrzymał pojazd w odległości większej niż 15 metrów od tabliczki autobusowej, wobec czego nie wypełnił swoim zachowaniem znamion wykroczenia z art. 97 kw.

W związku z czynem opisanym w punkcie 2 i 7 wyroku, Sąd doszedł do przekonania, że również i tutaj obwiniony swoimi zachowaniami w oznaczonym miejscu i czasie nie wypełnił znamion wykroczeń z art. 65 § 2 kw. Jak bowiem wynika z analizy przeprowadzonych w postępowaniu sądowym dowodów osobowych obwiniony za każdym razem podawał żądane przez funkcjonariuszy Policji informacje, legitymował się żądanymi dokumentami, które miał przy sobie i we wskazanych przypadkach żaden z funkcjonariuszy nie miał wątpliwości, co do tożsamości obwinionego oraz zawodu, który wykonuje, to jest co do tego, że jest taksówkarzem. Wobec tak ustalonego stanu faktycznego nie doszło do popełnienia przez obwinionego wykroczeń z art. 65 § 2 kw.

Także co do czynu opisanego w punkcie 5, w ocenie Sądu obwiniony nie wypełnił znamion wykroczenia z art. 54 kw. Należy bowiem zauważyć, że obwiniony zatrzymał swój pojazd zgodnie z zasadami prawa o ruchu drogowym. Jak zaś wynika z § 1 pkt 4 załącznika 1 do Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami, jeżeli nie jest to zabronione przepisami o ruchu drogowym, taksówki mogą być zatrzymane i zajęte poza postojem. Tak też było w tym przypadku. Wobec tak ustalonych okoliczności, Sąd, nie znajdując winy w zachowaniu obwinionego i od tego zarzutu obwinionego Z. K. również, uznając to za słuszne, uniewinnił.

Wobec tego, że Sąd wydał wobec obwinionego wyrok uniewinniający, na podstawie art. 118 § 2 kpw, określił, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.